

Rada Miasta Krakowa
zebrana na sesji w dniu 25 stycznia 2012 r.,
uchwała niniejszą

KANCELARIA RADY MIASTA
I DZIELNIC KRAKOWA
SEKRETARIAT

wplynelo
dnia: 2012-01-24

Nr

Podpis

21030
dh

REZOLUCJĘ

skierowaną do Parlamentarzystów RP, Prezesa Rady Ministrów, Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej, Ministra Administracji i Cyfryzacji, Ministra Zdrowia, Ministra Środowiska
w sprawie zmiany przepisów prawnych dotyczących lokalizacji, budowy i funkcjonowania stacji bazowych telefonii komórkowej.

Rada Miasta Krakowa z niepokojem przyjmuje kolejne protesty mieszkańców związane z lokalizacją nowych stacji telefonii komórkowej na terenie miasta Krakowa. Największe kontrowersje wzbudza fakt gwałtownego, niekontrolowanego rozwoju sieci stacji bazowych oraz stawianie ich na budynkach mieszkalnych i użyteczności publicznej, w tym szkołach czy szpitalach. Niejednokrotnie mamy do czynienia z łamaniem przepisów przez operatorów telekomunikacyjnych, którzy realizują swoje projekty bez stosownych pozwoleń i niezbędnej dokumentacji.

Władze samorządowe są pozbawione wpływu na możliwość ograniczenia budowy stacji bazowych, ponieważ wydziały architektury czy konserwator zabytków nie może zakazać ich lokalizacji, a nadzór budowlany nie ma skutecznych instrumentów prawnych, aby wstrzymać budowę. Zgodnie z ustawą z 17 lipca 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych gminy nie mogą umieszczać w planach zagospodarowania przestrzennego zakazu inwestycji telekomunikacyjnych bez podania przyczyny. Brakuje kryterium uwzględnienia ładu przestrzennego oraz przepisów zachęcających do maskowania anten. Żaden z organów nie jest w stanie merytorycznie zweryfikować wniosku operatora (zarówno od strony budowlanej jak i środowiskowej) oraz w sposób niezależny od operatora i bez jego wiedzy sprawdzać zgodność działającej stacji z projektem, obowiązującymi normami prawnymi czy wpływem na środowisko. Obowiązujące przepisy przewidują, że maszty telefonii (montowane na obiektach jako urządzenia) o wysokości do 3 metrów nie wymagają ani pozwolenia, ani zgłoszenia (art. 30 ust. 1 pkt. 3b Prawo budowlane) z czym w ostatnim czasie nie zgodzili się sędziowie WSA w Krakowie.

Mieszkańcy będący sąsiadami stacji bazowej telefonii komórkowej są pozbawieni jakiegokolwiek możliwości interwencji oraz nie są uważani jako strona we własnej sprawie. Niejednokrotnie nie są informowani o rozpoczęciu inwestycji, a ich uwagi, protesty nie są przez nikogo uwzględniane i brane pod uwagę. Obowiązujące regulacje są sprzeczne m.in. z art. 32 Konstytucji RP, albowiem wszystkie podmioty gospodarcze i obywatele muszą dostosować się do istniejącego ładu przestrzennego.

Kontrole pomiarowe w zakresie promieniowania fal elektromagnetycznych są wykonywane przez prowadzącego instalację oraz użytkownika urządzenia emitującego pola elektromagnetyczne bezpośrednio po rozpoczęciu użytkowania instalacji lub urządzenia i każdorazowo w przypadku zmiany warunków pracy instalacji lub urządzenia. Wyniki pomiarów przekazuje się wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska i państwowemu wojewódzkiemu inspektorowi sanitarnemu (art. 122a, ust 1 ustawy Prawo ochrony środowiska). W efekcie daje to możliwość zdalnej manipulacji parametrami stacji co całkowicie wyklucza obiektywizm w uzyskanych wynikach stopnia oddziaływania fal elektromagnetycznych. Prawo nie reguluje także w sposób jednoznaczny, kto jest upoważniony do wykonania opracowania wpływu na środowisko przy realizacji budowy stacji – co jest kluczowe przy tego typu inwestycjach – i w praktyce wykonuje je sam inwestor!

Dodatковым obciążeniem w tym przypadku dla miasta mogą stać się pozwy mieszkańców o utratę wartości nieruchomości w wyniku bliskości stacji bazowej.

Wszystkie powyższe argumenty pomijając kwestie wpływu na środowisko i zdrowie ludzkie świadczą o tym, że ustawa z 17 lipca 2010 roku o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych pozbawiła kontroli organów Państwa nad stacjami bazowymi na wszystkich etapach, począwszy od projektu, budowy i funkcjonowania obiektu.

Ponadto w kontekście wpływu oddziaływania fal elektromagnetycznych należy przywołać Rezolucję z maja 2011 roku o „Potencjalnych zagrożeniach pól elektromagnetycznych i ich wpływie na środowisko” przyjętą przez Zgromadzenie Parlamentarne Rady Europy, w której w pkt. 5 czytamy: „w odniesieniu do norm i progów dotyczących emisji pól elektromagnetycznych wszystkich rodzajów i wszystkich częstotliwości [...] zaleca zastosowanie zasady ostrożności ALARA (as low as reasonably possible), tj. najniższy poziom, jaki można racjonalnie osiągnąć”. W rezolucji stwierdza się również, że „zasada ostrożności powinna mieć zastosowanie, jeśli ocena naukowa nie pozwala stwierdzić z wystarczającą pewnością, czy istnieje ryzyko” dotyczące zdrowia ludzkiego. Zalecenia zostały sformułowane „z uwzględnieniem nie tylko skutków zwanych cieplnymi, lecz także innych niż cieplne lub biologicznych skutków emisji czy promieniowania pól elektromagnetycznych”. W Rezolucji, UE wzywa kraje członkowskie do pilnych zmian prawa, ponieważ „zważywszy na coraz większe narażenie ludności (...) koszt ekonomiczny i ludzki niepodjęcia działań mógłby być bardzo wysoki, gdyby wczesne ostrzeżenia zostały zlekceważone”. Wreszcie, w rezolucji apeluje się o rozważenie podstawy naukowej aktualnych norm w zakresie stałego narażenia na pola elektromagnetyczne, proponując (pkt. 8.2.1) aby wewnątrz pomieszczeń wartości nie przekraczały 0,2 V/m (polska norma 7 V/m).

W tej sytuacji wydaje się być oczywiste podjęcie natychmiastowych działań przez najwyższe władze RP w zakresie uregulowań prawnych oraz weryfikacji obowiązujących norm, które zapewnią gwarantowane konstytucyjnie warunki zrównoważonego rozwoju, bezpieczeństwo mieszkańcom i realną kontrolę Państwa nad poczynaniami operatorów telefonii komórkowej.

Przewodniczący
Andrzej Szustowski
Andrzej Szustowski
P. Pyszko